

HOMILIA DE LA MISSA DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS DE BELLPUIG

I

Recentment s'ha estrenat la pel·lícula "Silencio". Presenta dos jesuïtes que viatgen al Japó al segle XVII a la recerca del seu antic professor de Seminari i gran missioner després de sant Francesc Xavier, el pare Ferreira. Segons la pel·lícula, i la novel·la en què s'inspira, es rumoreja que va renunciar a la fe per defugir de les horribles tortures que els perseguidors del cristianisme infligien als cristians per a fer-los apostatar.

La crítica ha lloat moltíssim la pel·lícula per la seva força narrativa, per la potència de la història que hi ha al darrere i per la qualitat audiovisual. No hi han mancat les crítiques, perquè la suposada apostasia del pare Ferreira i dels dos deixebles enviats a aclarir els rumors sobre aquesta es presenta com un acte equiparable al de Crist per salvar de la persecució els cristians, quan de fet és una crítica radical a tota la tradició martirial cristiana i el mateix acte redemptor de Crist. Per contra, es presenten els cristians laics japonesos com apassionadament religiosos i, per tant, perillosos, fins i tot violents, poc brillants intel·lectualment, quan de fet eren piadosos, delicats i pacifistes, tocats per Crist fins a ser capaços de donar la vida.

Expliquen que els capellans deportats i els clandestins que restaren al Japó, abans de fugir o morir martiritzats, van donar aquest consell als fidels laics: "els missioners tornaran al Japó i vosaltres ho sabreu per aquests tres signes: els sacerdots seran cèlibes, hi haurà una estàtua de Maria i ells obeiran el Papa-sama de Roma". Temien, ja aleshores, els missioners protestants. Qui sap si també temien que els apòstates els seduïssin envers un cristianisme privat i light?

La història de l'Església al Japó narra un veritable miracle. Durant més de dos segles, uns quants milers de fidels laics varen mantenir la fe cristiana al Japó en la clandestinitat, enmig d'una persecució implacable. Batejaven els seus fills, mantenien les festes a les cases i guardaven una imatge de la Mare de Déu amb el nen Jesús a la falda, al bufet del menjador.

Quan, a la segona meitat del segle XIX, van tornar els missioners, van adonar-se que hi havia japonesos que s'atansaven a l'Església perquè hi veien la imatge de la Mare de Déu.

Del mig milió de japonesos que hi havia en aquell país a finals del segle XVI, uns 15.000 varen restar fidels i es varen unir als nous missioners

catòlics. L'Església del Japó atribueix aquest impressionant miracle a la devoció a la Mare de Déu.

Per què començo la festa de la Mare de Déu dels Dolors amb aquesta història tan llunyana en el temps i en l'espai? Perquè els cristians japonesos que varen complir el manament de Jesús acollint Maria a casa seva varen experimentar la seva protecció maternal i van conservar la fe. Ells, com tots els que al llarg de la història han estat acompanyats per la seva presència maternal, han estat ensenyats en la pietat que salvaguarda i fa créixer la fe.

Crec que no és una gosadia afirmar que els bellpugencs conserveu la fe gràcies a la devoció i l'estima a la Mare de Déu del Dolors, gràcies al fet que aquesta vila continua acollint Santa Maria "a casa seva". Perquè ella continua ensenyant-nos la pietat que salvaguarda i fa créixer la fe.

II

Què és la pietat?

Sant Tomàs diu que la pietat és la promptitud per a les coses de Déu. Podríem dir-ne la sensibilitat, l'atracció per tot allò que té a veure amb Déu.

Així parlem de pietat mariana: interès espontani i joiós per la Mare de Déu; ganes de restar en la seva companyia, de contemplar-la, de parlar-hi; ganes de resar el seu sant rosari, de confiar-li, amb la confidencialitat amb la qual parlem a la nostra mare terrena, les coses que ens preocupen i les que ens alegren.

Moltes de les expressions populars i litúrgiques que envolten la devoció i la festa de la Mare de Déu dels Dolors respiren pietat: les lletres dels gojos i de l'oració que hem cantat cada dia al septenari, les músiques que ens commouen, aquesta setmana d'oració comunitària, els ciris i les visites a la seva capella, la congregació, els priors i els discrets, la magna processó d'aquesta nit. Per què tantes d'aquestes expressions ens emocionen, ens commouen? Perquè són expressió de la pietat dels seus devots, de llur sensibilitat i atracció amorosa per la Mare de Déu.

La pietat, doncs, és la virtut de la persona sensible a Déu.

Però la pietat és també un dels set dons de l'Esperit Sant. I el Catecisme diu que aquests set dons "completen i perfeccionen les virtuts d'aquells que els reben". Afegeix, encara, "fan els fidels dòcils a obeir amb promptitud les

inspiracions divines” (CEC 1831). Si la pietat és un do de l’Esperit, vol dir que aquesta sensibilitat i aquest desig de Déu i de tot allò que és seu té com a origen sobretot Déu mateix, el do del seu Esperit.

Hom esdevé veritablement piados quan rep l’Esperit Sant i és omplert dels seus dons. No s’explica tota la història del Japó que us he només pinzellat a través d’un desig de Déu. No s’explica la devoció a la Mare de Déu dels Dolors només com un impuls. La nostra sensibilitat i devoció esdevé veritable interès i gust per les coses de Déu quan l’Esperit Sant la completa i la perfecciona, la fa esdevenir pietat.

III

Per què Santa Maria ensenya la pietat als seus devots? Per què ella els obté aquest do de l’Esperit Sant que salvaguarda i fa créixer la fe?

Ella és la plena de l’Esperit Sant! Mentre tots els deixebles de Jesús maldaven per entendre’l, no paraven de vessar-la, s’adormien en els moments importants i flaquejaven a l’hora de la veritat, Maria guardava i meditava tot el que veia i sentia del seu Fill, el seguia fidel i valenta i aguantava sofrent als peus de la creu. Ella, des de la concepció del seu fill en les seves entranyes, va rebre la plenitud de l’Esperit: ho entenia tot amb la saviesa de Déu, ho podia afrontar tot amb la fortalesa de Déu, vivia amb una gran empatia interior amb Déu i intuïa com ningú la seva veritat, bellesa i bondat i l’horror d’una vida lluny d’ella. Ella, mentre els deixebles s’envejaven els uns als altres, vivien amoïnats per ser els primers, impacients amb els infants, gelosos del seu menjar davant la multitud afamada, durs amb els qui no eren de la colla, traïdors i impurs, resplendia en tots i cadascun d’ells els fruits de l’Esperit. Ella com ningú caritativa, joiosa, plena de pau, de paciència, de longanimitat, bondat, benignitat, mansuetud, fidelitat, modèstia, continència i castedat.

Ella entén la indocilitat dels deixebles mentre no han rebut encara l’Esperit Sant. Ella, enmig de les seves imperfeccions i incomprensions, devia repetir-los: “Tingueu paciència, demaneu l’Esperit Sant que el meu Fill us ha promès, quan el rebreu tot canviarà!”.

Això mateix aconsella Maria a tots els seus devots: “Tingueu paciència i demaneu l’Esperit Sant”. “Sigueu humils per poder-lo acollir”. Llavors ho entendreu tot, llavors sereu piadosos i la vostra fe es trobarà a bon recapte i creixerà a desdir.

IV

Moltes persones em parlen de les conversions i la renovació de la vida cristiana que es manifesta en molts dels qui pelegrinen allà on suposadament avui Santa Maria continua apareixent-se a un petit grup de vidents.

Per què la nostra pastoral ordinària té una eficàcia tan limitada i allà on sembla present la Verge els fruits són tan nombrosos i espectaculars?

Ho hem dit! Santa Maria intercedeix a l'Esperit perquè concedeixi el do de la pietat que salvaguarda i fa créixer la fe.

La pregària que hem cantat aquests dies diu: "Puix amb Déu sou poderosa oh Mare dels set dolors nostra Vila pietosa implora vostres favors". Demanem-li, sobretot avui en aquesta eucaristia, en el septenari d'aquesta tarda i durant la processó, el favor d'obtenir-nos l'Esperit Sant i els seus dons!

Això és el que manca al cristianisme light que desitja la nostra cultura. Això és el que varen tenir els cristians del Japó que van mantenir la fe cristiana viva enmig de les condicions més inhòspites possibles.

Bellpuig, 7 d'abril de 2017